

Una victòria incontestable

Li deien María i era de Toledo, la ciutat imperial. La de l'Alcázar i el general Moscardó. Una dona pobre i analfabeta, sense sostre, que demanava almoïna pels voltants del Mercat Central de València, però que sempre que hi havia plenari a l'Ajuntament, allà que es plantava, amb la bossa al braç (i les tomaques dins). Cridava molt –“¡traidor!”, “¡catalanista!”, “¡vendido!”– i de tant en tant, si calia, etzibava un cop de bossa i llançava alguna tomaca contra l'alcalde o el regidor de torn. Van rebatejar-la amb el nom de *Paquita Rebentaplenaris*, i ha passat a la història com un dels personatges més pintorescos –i sinistres– de l'anomenada *batalla de València*. Que al cel siguen, l'una i l'altra.

Per la seua edat, Paquita Rebentaplenaris podria haver sigut la mare de Vicente González Lizondo, l'home que va liquar la tírria als catalans per transformar-la en vots, i així en va obtenir més de 77.000 als comicis locals del 1987, que van deixar-lo com a segona força al consistori, només per darrere dels socialistes. Aleshores al discurs anticatalanista se li extreia molt de suc, però de tant d'exprèmer-la, d'aquella taronja només en va quedar la corfa: les 3.279 paperetes que Unió Valenciana va aconseguir l'any 2007, la darrera ocasió que va comparèixer als col·legis electorals de la ciutat de València, coalitzada amb Els Verds Ecopacifistes. I és que la taronja, com la mamella de la vaca, no podia ser eterna. Coses de la natura.

Per la seua edat, Fernando Giner Grima, el portaveu de Ciutadans a l'Ajuntament de València, podria haver sigut el primogènit de González Lizondo. El problema de la deriva blavera que abandera és que el seu partit no és Unió Valenciana ni aspira a ser-ho. La majoria dels representants públics de la forma-

VÍCTOR
MACEDA
@VictorMaceda

ció d'Albert Rivera preferirien allunyar-se el màxim possible del que encarnava aquella formació. A Ciutadans se senten còmodes, simplement, amb el discurs nacionalista espanyol pur i dur: és més senzill encara, digueu-li Espanya, tal com va deixar escrit el desaparegut Francesc de Paula Burguera.

No, Ciutadans no proposa un projecte alternatiu a l'espanyol. Ciutadans no vol saber-ne res, del regionalisme valencià. Per aquest motiu la concentració que van convocar per al 27 d'abril –com a resposta preventiva de la Festa de la Cultura que havia de celebrar-se a la plaça de bous quatre dies abans– va ser tan poc concorreguda. Qui hi havia d'anar? Ni ells mateixos, no hi creuen. Qui veu perillar el marc estatutari i constitucional vigent, que era allò que pretesament es defensava?

Tot just aquest és un dels principals retrets que els fa als actuals dirigents, la societat civil més compromesa amb el país: la seua manca de valentia, de revolucionar les institucions de debò, d'actuar d'una manera decidida pel redreçament lingüístic i cultural del poble que governen. Sincerament, n'esperaven molt més.

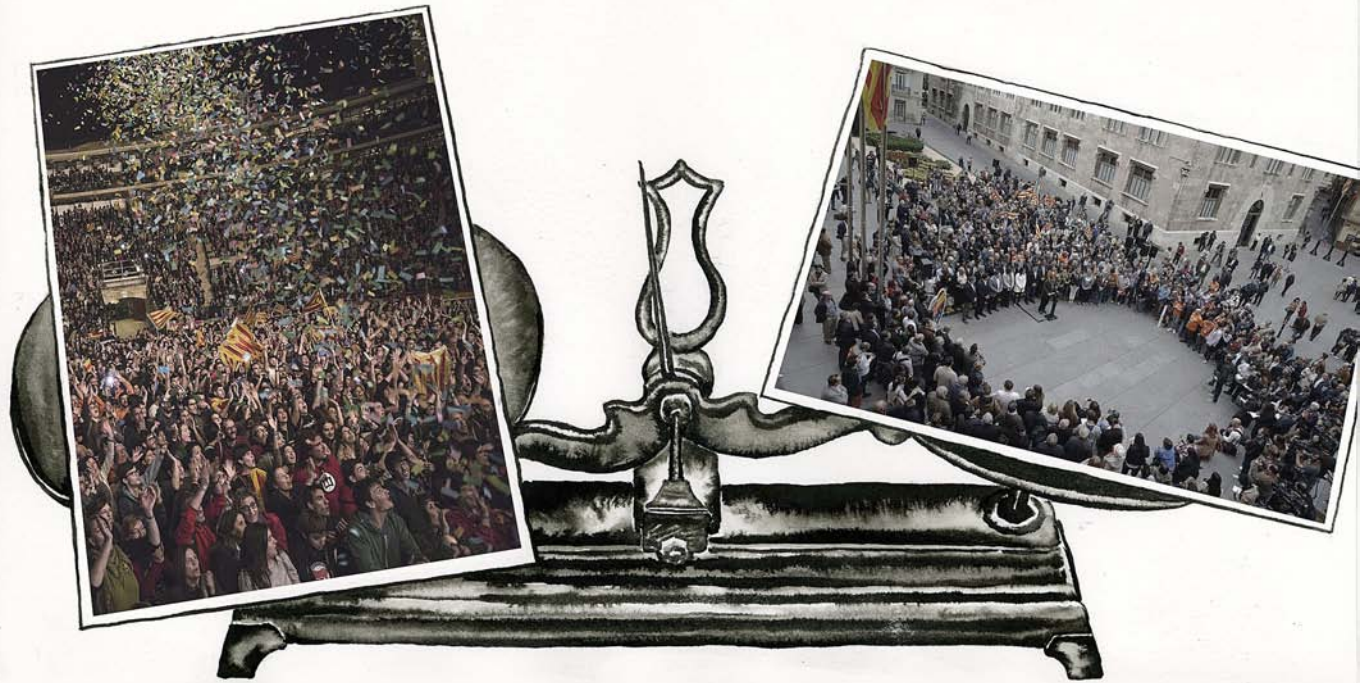
Siga com siga, la concentració fallida del 27 d'abril –amb la catalana Inés Arriadas i l'illenc Xavier Pericay com a espectadors de luxe– és la confirmació que

alguna cosa ha canviat al País Valencià. Un tomb que s'ha produït a poc a poc, silenciosament i gairebé imperceptible, durant l'hegemonia infinita del PPCV. I aquesta és la gran notícia.

En efecte, al país ara només conviuen dues identitats: una d'espanyolista i una de valencianista en sentit ampli, que va des del catalanisme fusterià clàssic fins al valencianisme que s'expressa en castellà i no qüestiona els ítems que temps enrere generaven tanta controvèrsia, des de la filiació de la llengua fins a la reclamació d'un espai comunicacional comú.

Encara hi ha subjacent un blaverisme sociològic, és clar que sí, però cada cop més marginal i extremista, reclus als rampells esporàdics del PPCV i condemnat al fracàs per la seua estultícia. L'ofensiva dels populars –a les acaballes de la legislatura anterior– contra l'Acadèmia Valenciana de la Llengua que ells mateixos havien creat i per l'aprovació d'una llei de senyes d'identitat no els va servir de res. Alberto Fabra, un castellanenc que com a alcalde havia reclamat poder sintonitzar TV3 amb normalitat, ni tan sols no va posar-hi un mínim d'entusiasme. Tot plegat era massa fictici, massa postís.

L'educació ha estat una de les claus, si no la més important. Allò que desgraciadament va faltar-li a Paquita i a tanta altra gent que no va anar a escola o que sí que va anar-hi però no hi va poder aprendre el nom dels arbres del seu paisatge, ni el nom de les flors que veia, ni el nom dels ocells del seu món, ni la seua pròpia llengua, com canta Raimon. Els primers 10.000 mestres que van impartir llengua s'havien format en la foscor del franquisme gràcies a la tasca d'Acció Cultural del País Valencià, i en especial, dels cursos oferts pel Centre Carles Salvador. El paper de personalitats com Joan Fuster, Manuel Sanchis Guarner o Fèlix Pizcueta va ser igualment determinant.

AL PAÍS VALENCIÀ JA NOMÉS CONVIUEN DUES IDENTITATS: UNA D'ESPANYOLISTA I UNA DE VALENCIANISTA EN SENTIT AMPLI, QUE VA DES DEL CATALANISME FUSTERIÀ FINS AL VALENCIANISME QUE S'EXPRESSA EN CASTELLÀ

EL CONTRAST ENTRE LA IMATGE DE LA PLAÇA DE MANISES PRÀCTICAMENT BUIDA I LA DE LA PLAÇA DE BOUS PLENA A VESSAR ÉS EL CONTRAST ENTRE EL PAÍS VALENCIÀ D'AHIR I EL PAÍS VALENCIÀ D'AVUI

Comptat i debatut, ja fa tres dècades que milers i milers de joves han cursat els estudis en la llengua del país, amb naturalitat, sense complexos ni debats estèrils. Fent-la servir com farien servir qualsevol altra llengua, i amb orgull.

Vicent Marzá i Ibáñez té 33 anys i és un d'aquests milers d'estudiants de la "línia en valencià". Docent de professió, aviat farà un any que exerceix com a conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport. Una cartera complicadíssima, exposada als atacs furibunds d'amics i enemics. A més, tothom que s'haja informat una mica sap què opina Marzá políticament, lingüísticament o

culturalment, i per tant, reeixiria a dir en quina de les dues manifestacions de caire identitari que van tenir lloc a València els dies 23 i 27 d'abril s'hauria trobat més a gust. Tanmateix, això ja no provoca cap terrabastall, com sí que hauria succeït als anys 80 o 90.

Els professors, activistes culturals, artistes, defensors de la llengua i persones que, des d'àmbits molt diversos i a títol col·lectiu o individual, han sofert la travessa (infinita) pel desert amb la cara alta i l'esperança intacta, avui tenen motius per sentir-se satisfets. Esperen molt més d'unes institucions omnigovernades per les forces d'esquerra i valenci-

anistes, però almenys han sobreviscut, amb una salut envejable, a 20 anys d'ingomínia i persecució de tots aquells que pensaven diferent. I això no és poca cosa. És una victòria incontestable.

El contrast entre la de la plaça de Manises –pràcticament buida, decadent– i la de la plaça de bous –plena a vessar, vitalista i festívola– és el contrast entre el País Valencià d'ahir i el País Valencià d'avui. El País Valencià de demà, el que ha de venir, serà encara millor, i Paquita Rebutaplenaris, del cel estant, s'ho mirarà indignada.

Periodista d'EL TEMPS